

KS. GINTER DZIERŻON
Warszawa, UKSW

INTERPRETACJA AKTÓW DOTYCZĄCYCH PRZYWILEJÓW

1. Bezpośrednie źródła kan. 77 KPK –
2. Zasadność wprowadzenia kan. 77 KPK –
3. Reguły interpretacyjne skodyfikowane w kan. 36 § 1 KPK –
4. Pryncypium generalne zawarte w kan. 77 KPK –
5. Reguła pomocnicza ujęta w kan. 36 § 2 KPK –
6. Zakończenie

Wraz z nową kodyfikacją w systemie kanonicznym pewnym zmianom uległa także dyscyplina dotycząca przywilejów (kan. 76–84 KPK). Otóż obecnie tego typu decyzje mogą być wyłącznie podejmowane za pomocą poszczególnych aktów administracyjnych (kan. 76 § 1 KPK).

Należy jednocześnie dodać, iż w nowym Kodeksie ustawodawca zawarł także dyspozycje dotyczące interpretacji przywilejów. Założenia generalne w tej materii zostały ujęte w kan. 77 KPK. Otóż w myśl tej regulacji:

Przywilej należy interpretować według przepisu kan. 36 § 1. Zawsze jednak winna być zastosowana taka interpretacja, dzięki której ci, którzy otrzymali przywilej, rzeczywiście uzyskaliby jakąś łaskę.

1. Bezpośrednie źródła kan. 77 KPK

Brzmienie kan. 77 KPK nie jest nowe. Prawodawca bowiem, wprowadzając ten przepis, nawiązał do czterech dyspozycji skodyfikowanych w Kodeksie z 1917 r., zawartych w kan. 49–50, 67–68 KPK.

Ustawodawca w kan. 49–50 KPK odniósł się do kwestii interpretacji reskryptów. Zgodne z kan. 49 KPK, reskrypty należało rozumieć według znaczenia słów i powszechnego sposobu wyrażania się. Ponadto nie wolno było tego typu dyspozycji rozciągać na inne przypadki, aniżeli te, które zostały wymienione wyraźnie w tym akcie. W kan. 50 KPK natomiast postanowiono, że w przypadku wątpliwości ścisłej interpretacji podlegają reskrypty: (1) dotyczące spraw spornych; (2) uszczuplające czyjeś prawa nabyte; (3) przeciwne ustawie, udzielone na korzyść osób prywatnych; (4) nabyte celem uzyskania beneficjum. Następnie zaś prawodawca dodał, że pozostałe reskrypty należy interpretować szeroko.

Wymienione kan. 68–69 KPK zawierały z kolei ustalenia odnoszące się do interpretacji przywilejów. Otóż w kan. 68 KPK ustawodawca stwierdził, iż przywilej należy oceniać według znaczenia zawartych w nim słów; nie wolno go ani rozciągać, ani też ścieśniać. W kan. 69 KPK zaś podkreślił on z całym naciskiem, iż w razie wątpliwości tego typu decyzje należy interpretować według reguł ujętych w kan. 50 KPK. W tym wypadku należało zastosować jednak taki sposób wykładni, aby uprzywilejowany miał z otrzymanego przywileju jakąś korzyść.

2. Zasadność wprowadzenia kan. 77 KPK

We współczesnej doktrynie nieliczni autorzy podważają zasadność skodyfikowania kan. 77 KPK. Poruszając ten problem, J. GARCÍA MARTÍN uznał pierwsze zdanie analizowanego kanonu za zbędne. W jego przekonaniu, jeśli kan. 36 § 1 KPK jest normą wspólną dla poszczególnych aktów administracyjnych, to nie ma sensu powtarzanie tej reguły w innych normach. Interpretator bowiem, wyjaśniając kan. 77 KPK, powinien odwołać się do dyspozycji zawartych w kan. 36 § 1 KPK¹.

Należy zauważyć, iż ustawodawca w analizowanym kan. 77 KPK nawiązał do ujęcia występującego w kan. 69 KPK z 1917 r. Z drugiej zaś strony należy podkreślić, iż zastosowanie takiego rozwiązania jest w pewnej mierze usprawiedliwione, ponieważ w kan. 77 KPK znalazło się kolejne ustalenie wiążące się z zasadą, w myśl której należy zastosować taką wykładnię, aby ci, którzy otrzymali przywilej, byliby przekonani, iż rzeczywiście otrzymali jakąś łaskę.

Należy też zwrócić uwagę, że zastosowany w kan. 77 KPK sposób redakcji nie jest odosobniony. Z podobnym ujęciem spotykamy się m.in. w kan. 51 KPK dotyczącym pisemności reskryptów. Należy przypomnieć, iż sprawa pisemności poszczególnych aktów administracyjnych została wcześniej już ujęta w kan. 37 KPK, mieszczącym się w rozdziale I tytułu IV. Wreszcie należy spostrzec, że w innej regulacji, jakim jest kan. 55 KPK, zostały wyszczególnione obydwa przytoczone kanony.

3. Reguły interpretacyjne skodyfikowane w kan. 36 § 1 KPK

Według M.J. ROCA, odniesienie się prawodawcy w kan. 77 KPK do kan. 36 § 1 KPK jest odwołaniem do pewnego wzorca interpretacyjnego (*la pauta de interpretación*), obowiązującego zarówno dawców przywilejów, jak również jego adresatów²

¹ Por. J. GARCÍA MARTÍN, *Le norme generali del Codex Iuris Canonici*, Roma 1999, s. 286: *Le disposizioni del can. 36, § 1 si applicano ai privilegi concessi per atto particolare. Da questo punto di vista la norma è superflua. Non c'è bisogno di ripetere quanto è detto prima.*

² Por. M.J. ROCA, *Comentario al can. 77*, w: A. MARZOA, J. MIRAS, R. RODRÍGUEZ-OCAÑA (red.), *Comentario exegético al Código de Derecho Canónico*, t. I, Pamplona 1996, s. 657.

Z treści kan. 36 § 1 KPK wynika, iż została w nim zawarta zasada generalna oraz pewne zasady pomocnicze, wiążące się z pojawieniem wątpliwości interpretacyjnych.

3.1. Zasada generalna

Dokonując interpretacji kan. 36 § 1 KPK, należy zauważyć, iż w pierwszym zdaniu tego przepisu została zawarta reguła generalna wykładni³, analogiczna do tej, która jest ujęta w kan. 17 KPK, odnoszącym się do interpretacji ustaw⁴. Otóż w myśl tej zasady, „akt administracyjny powinien być rozumiany z właściwym znaczeniem słów i powszechnie przyjętym sposobem mówienia”

Do leksykalnej specyfiki wykładni nawiązał w swym artykule P. KROCZEK. Stwierdził on, iż

(...) największe znaczenie dla wymiaru praktycznego tłumaczenia tekstów ma leksyka, czyli ogół wyrazów danego języka. Znajomość specyfiki leksyki języka prawnego jest szczególnie ważna. Brak odpowiedniego podejścia do tego zagadnienia może zakłócić przekaz myśli prawodawcy (...)⁵

Poddając analizie to naczelne pryncypium interpretacyjne, na wstępie należy stwierdzić, iż w systemach prawnych funkcjonują różne kategorie pojęć. W pierwszym rzędzie należałoby rozróżnić pomiędzy terminami ściśle prawnymi oraz terminami prawnymi o bliżej nieokreślonych desygnatach. Zasadnicza dyferencja pomiędzy tymi kategoriami polega na tym, iż pierwsze z nich posiadają ściśle określone prawne znaczenie, w drugich natomiast znaczenie to nie jest uściślane⁶. Do pierwszej grupy można zaliczyć np. pojęcia „ordynariusz”, „ordynariusz miejsca”, „biskup diecezjalny” (kan. 134 § 1–3 KPK), lub też pojęcie „dziecko” (kan. 97 § 2 KPK); mając zaś na uwadze terminy o nieokreślonym desygnacie, można by wskazać np. na pojęcie „przyczyna”⁷

Wyjaśniając pryncypium generalne skodyfikowane w kan. 36 § 1 KPK, J. KRUKOWSKI skonstatował: „Należy więc przyjąć takie znaczenie aktu administracyjnego, jakie nasuwa się przy bezpośrednim rozumieniu użytych w nim wyrazów”⁸. Rozwijając tę myśl, podkreślił on:

W tym celu ustawodawca nakazuje najpierw uwzględnić znaczenie wyrazów ustalone w języku prawnym, a gdy nie ma takiego znaczenia, należy przyjąć, iż mają takie znaczenie, jakie jest przyjęte w powszechnym ich użyciu, czyli w języku potocznym⁹

---

³ Por. H. SOCHA, *Allgemeine Normen*, w: K. LÜDICKE (red.), *Münsterischer Kommentar zum Codex Iuris Canonici*, t. I, Essen 1985, ad. 36, nr 2.

⁴ Por. G. DZIERŻON, *Zasady interpretacji ustaw kościelnych ujęte w kan. 17 KPK*, RTSO 26 (2006), s. 320–322.

⁵ Por. P. KROCZEK, *Tłumaczenie kościelnych tekstów prawnych — aspekt praktyczny*, „*Annales Canonici*” 6 (2010), s. 214.

⁶ ROCA, *art. cyt.*, s. 657.

⁷ DZIERŻON, *art. cyt.*, s. 321.

⁸ Por. J. KRUKOWSKI, *Komentarz do kan. 76 KPK*, w: J. KRUKOWSKI, R. SOBAŃSKI, *Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego*, t. I, Poznań 2003, s. 98.

⁹ *Tamże*.

Według V. DE PAOLISA oraz A. D' AURII, posłkowanie się w wykładni poszczególnych aktów administracyjnych kryterium powszechnego sposobu mówienia niejednokrotnie jest bardzo pomocne, ponieważ w obszarze prawa administracyjnego zastosowanie rygorystycznej techniki prawniczej nie zawsze jest możliwe¹⁰

W prezentacji poruszanej kwestii nie można abstrahować od faktu, iż dyspozycje dotyczące przywilejów zwykle powinny być interpretowane w sposób szeroki, zgodnie z regułą: „Należy ograniczać ciężary, rozszerzać przywileje”¹¹

3.2. Zasady pomocnicze

W analizowanym kan. 36 § 1 KPK zostały także ujęte zasady pomocnicze, decydujące o tym, czy w razie pojawienia się wątpliwości decyzje dotyczące przywilejów należy interpretować w sposób ścisły, czy też w sposób szeroki. Na marginesie należy zwrócić uwagę, iż prawodawca w regulacji tej nawiązał przede wszystkim do ustaleń zawartych we wspomnianym już kan. 50 KPK z 1917 r.

W tym miejscu należy podkreślić z całym naciskiem, że posłużenie się tymi regułami jest możliwe jedynie wtedy, jeśli interpretacja oparta na zasadzie generalnej pozostawia w dalszym ciągu wątpliwości¹².

Zgodnie z ustaleniami zawartymi w analizowanym kanonie, interpretacji ścisłej podlegają: (1) akty odnoszące się do sporów; ta reguła wynika m.in., z faktu, iż spory są dla innych uciążliwe¹³; (2) akty dotyczące zagrożenia lub wymierzenia kary. Z reguły dyspozycje dotyczące prawa karnego podlegają ścisłej interpretacji. Takimi aktami mogą być np. nakazy karne (kan. 1319 KPK bądź też dekrety karne (kan. 1342 KPK); (3) akty ograniczające prawa osoby. W tym wypadku idzie o decyzje, które godzą, zawieszają lub ograniczają prawa podmiotu. Taki charakter dla przykładu mogą mieć nakazy poszczególne, o których traktuje kan. 49 KPK; (4) akty naruszające czyjeś prawa nabyte. Tego typu aktem może być decyzja związana z usunięciem osoby z urzędu kościelnego (kan. 192 KPK); (5) akty przeciwne ustawie z korzyścią dla osób prywatnych. Taką naturę mają m.in. przywileje¹⁴

Według H. SOCHY, wyliczenie zawarte w kan. 36 § 1 KPK nie jest wyliczeniem wyczerpującym. W tym przypadku bowiem znajduje także aplikację klasycz-

¹⁰ Por. V. DE PAOLIS, A. D' AURIA, *Le norme generali di Diritto Canonico. Commento al Codice di Diritto Canonico*, Roma 2008, s. 203: *Stiamo infatti nel campo amministrativo, dove la rigorosa tecnica giuridica non sempre è possibile o exigibile. Il criterio indicato è primario; al successivo si può ricorrere soltanto se il senso non risultasse certo.*

¹¹ Por. *Regula iuris*, nr 15, w: VI: *Odia sunt restringenda, favores ampliandi*. Zob. P.V. PINTO, *De normis generalibus*, w: TENZE (red.), *Commento al Codice di Diritto Canonico*, Città del Vaticano 2001, s. 52.

¹² DE PAOLIS, D' AURIA, dz. cyt., s. 204.

¹³ Por. F. BACZKOWICZ, F. BARON, W. STAWINOĞA, *Prawo kanoniczne*, t. I, Opole 1958, s. 244.

¹⁴ Por. J. MIRAS, J. CANOSA, E. BAURA, *Compendio de derecho administrativo canónico*, Pamplona 2001, s. 177–178.

na reguła interpretacyjna, zgodnie z którą: „Nikt nie powinien się bogacić krzywdą lub stratą drugiego”¹⁵.

Należy jednocześnie dodać, iż kolejną klasyczną regułą, która w tym wypadku powinna znaleźć zastosowanie, jest pryncypium, w myśl którego: „Fakty jasne nie wymagają interpretacji” (*Facta clara non sunt intepretanda*). Jak już wiadomo, w nowej kodyfikacji nastąpiła zmiana dyscypliny co do instytucji przywilejów. Mianowicie, w obowiązującym porządku prawnym nie można już otrzymać przywilejów o charakterze generalnym na mocy zwyczaju prawnego, bądź też na mocy ustawy. A zatem co do tej kategorii przywileju nie można stosować zasad odnoszących się do interpretacji wątpliwej¹⁶

Należy jednocześnie zauważyć, iż ze szczegółową aplikacją reguły ujętej w kan. 77 KPK spotykamy się w dyspozycji kan. 1150 KPK. W myśl bowiem tej regulacji: „W razie wątpliwości przywilej wiary cieszy się przychylnością prawa”

Komentując tę zasadę, J. HENDRIKS trafnie zauważył, iż w tym wypadku owa wątpliwość dotyczy przede wszystkim wypełnienia warunków związanych z udzieleniem tego typu przywileju. Utrzymuje on, że ta reguła interpretacyjna może być aplikowana wyłącznie w przypadku, gdy wątpliwość nie dotyczy warunków wynikających z prawa Bożego¹⁷. Następstwem zastosowania tego typu zasady jest wolność osoby do zawarcia nowego związku małżeńskiego¹⁸. Według J. CASTAÑO, w tej sytuacji prawodawca faworyzuje bardziej wiarę małżonka, aniżeli węzeł małżeński¹⁹

Analizujący ten problem kanoniści zwracają uwagę, iż pryncypium ujęte w kan. 1150 KPK należy traktować jako wyjątek od reguły generalnej skodyfikowanej w kan. 1060 KPK, zgodnie z którą: „Małżeństwo cieszy się przychylnością prawa, dlatego w wątpliwości należy uważać je za ważne, dopóki nie udowodni się czegoś przeciwnego”²⁰.

4. Pryncypium generalne zawarte w kan. 77 KPK

Prawodawca w kan. 77 KPK nie tylko odniósł się do dyspozycji kan. 36 § 1 KPK, lecz zawarł w nim przede wszystkim założenie generalne pozostające w ścis-

---

¹⁵ Por. *Regula iuris*, nr 48, w: VI: *Locupletari non debet aliquis cum alterius iniuria vel iactura*; SOCHA, *dz. cyt.*, ad. 77, nr 5.

¹⁶ SOCHA, *dz. cyt.*, ad. 77, nr 5.

¹⁷ Por. J. HENDRIKS, *Diritto matrimoniale. Commento ai canoni 1055–1165 del Codice di diritto canonico*, Milano 1998, s. 299.

¹⁸ Por. F. BERSINI, *Il diritto canonico matrimoniale*, Torino 1994, s. 226.

¹⁹ Por. J. CASTAÑO, *Legislación matrimonial de la Iglesia*, Salamanca 1994, s. 420; BERSINI, *dz. cyt.*, s. 226; A. D’AURIA, *Il matrimonio nel diritto della Chiesa*, Città del Vaticano 2007, s. 365.

²⁰ CASTAÑO, *dz. cyt.*, s. 226.

łym związku ze specyfiką instytucji przywileju. Otóż stwierdził on: „Zawsze jednak winna być zastosowana taka interpretacja, dzięki której ci, którzy otrzymali przywilej, rzeczywiście uzyskaliby jakąś łaskę”

Komentując ten kanon, T. JIMÉNEZ URRESTI twierdzi, iż przytoczona dyspozycja jest logicznym następstwem rozwiązań zawartych w kan. 36 § 1 KPK²¹. W tym kontekście autorzy zwracają także uwagę, że wymóg ten pozostaje w pewnej współzależności ze średniowieczną regułą interpretacyjną. *Quod ob. gratiam conceditur, non est in eius dispensatione retorquendum*²². Na marginesie należy dodać, iż w prawie dekretałowym funkcjonowała również zasada będąca uszczegółowieniem poprzedniej. Otóż w jednym z dekretałów papież HONORIUSZ II stwierdził: *In eis quae ad cultum divinum facere dignoscantur, non maligna sed benigna esset interpretatio facienda*²³

Według V. DE PAOLISA oraz D' AURII, prawodawca poprzez wprowadzenie takiego zastrzeżenia stanął w obronie nie tylko aspektu formalnego przywileju, lecz przede wszystkim chroni on jego zawartość treściową²⁴. Podobną opinię wyrazili autorzy podręcznika *Compendio de derecho administrativo canónico*. Utrzymują oni, iż założenie to wynika z natury tego aktu. Rozwijając tę myśl, nawiązali oni do definicji legalnej zawartej w kan. 76 § 1 KPK. W myśl bowiem tego kanonu przywilej jest aktem łaski udzielonym dla pożytku pewnych osób. Jeżeli zatem do tego typu decyzji zastosowano by interpretację niewłaściwą, prowadzącą do stanu, w którym adresat nie odczułby, że otrzymał jakąś korzyść, to tym samym wypaczono by naturę udzielonej łaski. Taką wykładnię J. MIRAS, J. CANOSA oraz E. BAURA uznali nie za interpretację ścisłą, lecz za interpretację ograniczającą²⁵

Na innym aspekcie w analizie tego zagadnienia skoncentrował uwagę P. LOMBARDÍA. Uważa on, iż tego typu pryncypium uwydatnia w sposób szczególny aspekt przedmiotowy przywileju. W jego przekonaniu, prawodawca tym sposobem z jednej strony wziął pod uwagę innowacyjny charakter tego typu decyzji w systemie prawnym, z drugiej zaś aktywny charakter udzielonej łaski²⁶.

²¹ Por. T. JIMÉNEZ URRESTI, *Comentario al can. 77*, w: L. DE ECHEVERIA (red.), *Código de Derecho Canónico. Edición bilingüe comentada*, Madrid 1985, s. 65.

²² Por. *Regula iuris*, nr 61, w: VI. Zob. W. AYMANS, K. MÖRSDORF, *Kanonisches Recht*, t. I, Paderborn – München – Wien – Zürich 1991, s. 263.

²³ Por. X, 5, 33, 30.

²⁴ DE PAOLIS, D' AURIA, *dz. cyt.*, s. 236.

²⁵ MIRAS, CANOSA, BAURA, *dz. cyt.*, s. 178: *Logicamente, en el caso de los privilegios (cfr. c. 77) la interpretación, sin dejar de ser estricta, deberá ser favorable, de tal modo que el destinatario del privilegio reciba verdaderamente alguna ventaja: de contrario, la interpretación no sería estricta, sino restrictiva, y desnaturalizada el privilegio.*

²⁶ Por. P. LOMBARDÍA, *Commento al can. 76*, w: J. ARRIETA (red.), *Codice di Diritto Canonico e le leggi complementari*, Roma 2007, s. 113: *Questo c. rafforza la qualifica del privilegio quale regola di diritto oggettivo, (...) ponendo l'accento sul carattere innovativo dell'ordinamento giuridico. Il termine*

Mając na uwadze te założenia, należy podkreślić, iż interpretacja przywileju z reguły powinna być interpretacją szeroką²⁷

5. Reguła pomocnicza ujęta w kan. 36 § 2 KPK

Z aspektu systematycznego, a także z definicji legalnej skodyfikowanej w kan. 76 § 1 KPK wynika, iż przywilej jest zaliczany do kategorii poszczególnych aktów administracyjnych. Jak już wiadomo, ustawodawca w kan. 77 KPK, ustalając zasady interpretacyjne co do przywileju, odniósł się wyłącznie do kan. 36 § 1 KPK. Należy jednak zauważyć, iż skoro przywilej należy do aktów konkretnych, to do tego typu decyzji należy także aplikować kolejną regułę, ujętą w paragrafie następnym kan. 36 KPK, w myśl której „akt administracyjny nie powinien być rozciągany na inne przypadki, poza wyraźnie wymienionymi”

Kanoniści są zgodni co do tego, iż przesłanie zawarte w tej regule jest odmienne od zasad dotyczących uzupełnienia luki w prawie, ujętych w kan. 19 KPK. Stoją oni na stanowisku, iż pryncypium to wynika przede wszystkim z faktu, iż odnosi się ono do aktów konkretnych. W tym wypadku bowiem autorytety kompetentne nie wydają norm o charakterze generalnym, lecz swoje decyzje adaptują do uwarunkowań szczególnych²⁸. Jest zatem rzeczą zrozumiałą, że ustawodawca zabrania zastosowania interpretacji szerokiej w wypadku, gdy wątpliwy jest przypadek, czy też wątpliwość odnosi się do osoby, której dotyczy akt²⁹. Innymi słowy, w tym wypadku zabrania się posłużenia interpretacją analogiczną³⁰.

Ponadto w odniesieniu do przywileju znajduje także zastosowanie kolejna klasyczna zasada interpretacyjna zawarta w *Liber Sextus* papieża BONIFACEGO VIII, zgodnie z którą: *Quod alicui conceditur, trahi non debet ab alias exemplum*³¹

6. Zakończenie

Z przeprowadzonych analiz wynika, iż funkcjonujące obecnie dyspozycje dotyczące zasad interpretacyjnych odnoszących się do przywilejów (kan. 77 KPK)

«grazia» deve essere intenso nel senso di situazione giuridica attiva, della quale non si potrebbe essere titolari se non fosse stato concesso il privilegio.

²⁷ GARCÍA MARTÍN, dz. cyt., s. 286.

²⁸ Por. J. CANOSA, *Comentario al can. 36*, w: MARZOA, MIRAS, RODRÍGUEZ-OCAÑA (red.), dz. cyt., s. 510.

²⁹ ROCA, art. cyt., s. 511.

³⁰ Por. PONTIFICIA COMMISSIO CODICI IURIS CANONICI RECOGNOSCENDO, *Acta Commissionis*, Communicationes 14 (1982), s. 137; SOCHA, dz. cyt., ad. 36, nr 12.

³¹ Por. *Regula iuris*, nr 74, w: VI.

pozostają w ścisłym związku z klasycznymi regułami interpretacyjnymi wypracowanym w okresie kanonistyki klasycznej

Należy jednocześnie dodać, iż ustalenia zawarte w kan. 77 KPK uwydatniają w sposób szczególny naturę przywileju. W myśl bowiem definicji legalnej przywileju, tego typu decyzja kompetentnego autorytetu jest aktem łaski (kan. 76 § 1 KPK). Stąd też w interpretacji aktów dotyczących przywilejów należy uwzględnić ten aspekt przedmiotowy. Dlatego też z reguły w tym przypadku należy posługiwać się interpretacją szeroką. Wyjątek w tym wypadku stanowią hipotezy skodyfikowane w kan. 36 § 1 KPK, co do których należy zastosować interpretację ścisłą.

The interpretation of Acts Concerning Privileges

Summary

In the presented study, the author focused his attention on the issue of acts concerning privileges. The analyses carried out showed that current dispositions concerning the rules of interpretation referring to privileges (can. 77 CIC) remain directly related to classical interpretative rules developed in the period of classical canon law.

Furthermore, the author pointed out that regulations included in can. 77 CIC particularly accentuate the nature of a privilege because according to the legal definition of a privilege, this type of a decision by a competent authority is an act of mercy. This is why this objective aspect should be taken into consideration in the interpretation of acts concerning privileges and usually, in reference to such decisions, wide interpretation ought to be in use. With the instances codified in can. 36 § 1 CIC, which remain an exception strict interpretation should be used.